



Silmaterra

Laske Lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 4 • 1990

VIHMA LAUL



TILKS! Tilks! Tilk-tilk-tilk! Trrrrr!

Üksikute piiskade koputusest vastu akent oli kiiresti ühtlane tihe vihmapõrin saanud. Vaatan klaasil üksteise järel voolavaid veeniresid ja mõtlen: imelik, mul pole üldsegi kurb, et sajab. Hoopis vastupidi. Päikeselõõm ja kõikjal hõljuv tolmu olid mind juba väsitama hakanud. Rohi ja lilled tundusid tuhmidena ja puulehti kattis hallikas kirm. Peenrad aga tõmbasid peale justkui kooriku, millesse päike pikki pragusid kõrvetas. Ja nüüd on rõõm kuulda õuest kostvat pladinat. See on rõõmus vihm.

Oled sa kunagi kuulanud vihma laulu? Oled? Siis tead, et kevadvihm teeb hoopis teistsugust häält kui sügisene; pikk, palju päevi kestev sadu teeb

väikesest hoovihmast erinevat muusikat.

Mäletan seda päeva, kui avastasin enda jaoks vihma laulu. Olin suviti alati vanaema juures maal. Ka sel suvel. Liigse palavuse või vihma eest pugusin tihti laudalakka raamatut lugema. Lesisin heintel ja see oli lõpmatult mõnus.

Sel päeval paistis kuum päike ning roiutas mind ja kõike mu ümber. Vanaema aga oli otsustanud just sel päeval peenrad korda teha. Et tööd oli palju, kutsus ta ka mind appi. Kükitsin veidi aega ühes peenravahes, kuid rohimine ei edenenu. Leidsin, et mulle on tohutult ülekohtu tehtud. Lõppude lõpuks on mul koolivaheaeg! Lõppude lõpuks olen ma ikkagi külaline! Ja üldse — sellise palavusega ei tohi lapsi vaevata!

Äkki tundsin midagi jahedat kaelale kukkuvat, kohe ka käele, seljale. Kui üles vaatasin, potsas mitu piiska näkku. Vihm! Hurraa! See oli pääsemine. Vihmaga ei saa ju rohida! Sibasin kiiresti lakka, kus mul oli põnev raamat pooleli.

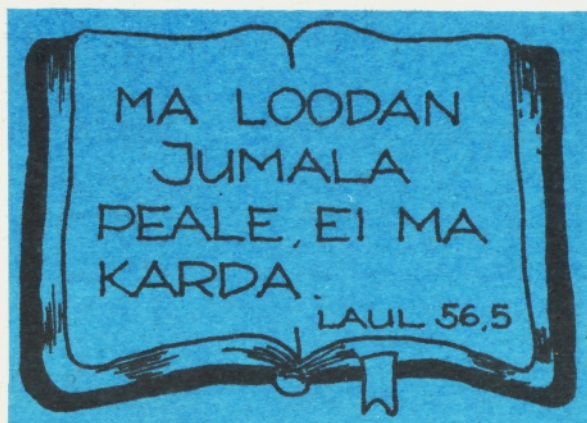


Seadsin end tekile kõhuli ja alustasin. Imelik! See, mida ma lugesin, ei jõudnud minuni. Lause lõppu jõudes ei mäletanud ma enam selle algust.

Piisad aga koputasid mu pea kohal vastu katust oma trummi ja seda ma kuulama jäingi.

Töks! Töks! Süda oli raske ja vihm oli raske. Nagu polekski piisad langenud katusele, vaid kuhugi minu sisse. Töks! Vanaema hoolitseb terve pika suve minu ja õe eest. Töks! Tal on abi vaja ja mina olen juba küllalt suur. Töks-töks-töks! Ja see üks
(Järg 8. lk)

PIIBLISALM



JEESUS TORMIS

Jeesus seisis paadis — kala-paadis, millel olid aerud ja puri — ja rääkis paljudele inimestele, kes olid tulnud Teda kuulama. Kodu pika päeva jutustas Jeesus neile.

Kui tuli õhtu, ütles Ta oma abilistele: „Sõidame teisele poole järve ja puhkame seal.“

Jeesuse jüngrid päätsid paadi kaldalt lahti. Nad lükkasid selle rannalt vette ja tõmbasid purje üles. Üks meestest istus paadi pärasse tüüri juurde ja asus juhtima.

Paat liikus algul aeglaselt, siis aina kiiremini ja kiiremini sinisel peegelsiledal järvel. Taevasse tõusis ümmargune kollane kuu ja tähed vilkusid kõrgel pea kohal.

Jeesus oli nii väsinud, et seadis end puhkama. Peagi oli Ta sügavas unes.

Paadipäras istuv mees juhtis hoolega ja paat liugles aina edasi.

Ootamatult hakkas puhuma tugev tuul ning ajas mustad pilved kuu ja tähtede ette. Ta keerutas vee tohtu suurteks vihasteks laineteks. Need kiigutasid paati siia ja sinna, üles ja

alla.

Äkki sähvatas välk! Siis kostis müristamist. Rasked piisad langesid paati.

Tüüri juures istunud mees püüdis paati õiges suunas hoida. Teised üritasid sõuda. Kuid nad ei suutnud. Vesi täitis paati ja see hakkas vajuma. Mehed kartsid. Nad äratasid Jeesuse: „Isand, päästa meid, me hukkume!“ hüüdsid nad.

Jeesus kuulis nende appihüüdu. Ta tundis vihast tuult, nägi valgusähvatusi ning kuulis kõuemürinat. Kuid Jeesus ei tundnud hirmu. Ta tõusis paadis püsti ning ütles tuulele ja lainetele: „Jää vait, ole tasa!“

Tuul lakkas puhumast. Lained raugesid. Pilved läksid laiali ja taas vilkusid tähed. Paat liugles piki sädelevat rada, mille kuu vette heitis, ja purjetas järve teisele poolele.

„Miks te kartsite?“ küsis Jeesus oma abilistelt. „Miks te ehmusite, kui mina olin teie juures?“

Tänagi ütleb Jeesus igale poisile ja tüdrukule: „Ära kar-



da, kui välk sähvib ja kõu müristab ja tugev tuul puhub.“ Jeesus ütleb: „Mina olen alati koos sinuga. Nii pimedal ööl kui ka tuules ja tormis — iial ei jäta ma sind. Ära karda!“

Taevane Isa. olen nii rõõmus, et Sa olemas oled.

Sina oled ilus. Ilus kui päike või sinine taevas. Sinu rüü on tehtud valgusest, ja kui valgus särab, näen Sind kõikjal. Sa oled ilus.

Ja kui pilved rulluvad, kui tuul ja maru vinguvad ja vihm trummeldab aknaruutudel, siis tean: Sina oled pilvedes. Otsekui suurtes vankrites kihutad Sa üle taeva.

Ja kui välku lööb ja kõu müristab, siis needki tulevad Sinu peost, välk ja kõuemürin.

* * *

Sina oled suur. Sina oled ilus. Olen nii rõõmus Sinu üle, Taevane Isa.

H. ja J. Zink



Kala emaarmastus

Emaarmastust ei pea keegi õppima, see tuleb emadele koos lapsega. Samuti juhtub loomade, lindude ja kõigi elusolevustega, ka kaladega.

Suurte potsakate ahvenate hulka kuuluvate kalade perekonnanimi oli Bass — ema Bass ja isa Bass. Nende kodu oli sügavas metsajärves kauni suvila paadisilla nottide ja kivide vahel. Seal olid nad päeval varjul ja seal magasid nad öösel. Kogu ülejäänud järv oli neile nagu suur tagaõu.

Et Bassid olid jõudnud suureks kasvada ja vanaks elada, oli lihtsalt nende õnn, muidugi ka elutarkus ja ettevaatlikkus. Paadisilla palkide vahel oli kõige kindlam. Sinna ei pääsenud pardid, kes karjakaupa ringi ujusid ja põhja sukeldudes saaki püüdsid. Kaurid olid veel hullemad. Nemad võisid veelgi sügavamale sukelduda ja nende noka vahelt juba pääsu ei olnud. Kui aga saarmad vette tulid, ei olnud palju kaitset isegi silla all. Õnneks nad siiski kitsastesse pragudesse ei pääsenud. Kajakate jaoks olid nad aga liiga suured. Seni oli neil õnne olnud ja õnne peale võis ka tulevikus loota.

Üks vaenlane oli veel ja see oli inimene. Temastki olid Bassidel juba elukogemused. Vingerdavat ussi, mida sillaotsast õngenööriga hommiku- või õhtusöögiks pakuti, ei tarvitsenud ju kohe suhu kahmata. Seda võis ettevaatlikult konksu otsast päris lihtsalt mekkida, nii et püüdjä ei märganudki. Elu jooksul oli neile selgeks saanud, et ükski vihmauss omal vabal tahtel vette konksu otsa vingerdama ei tulnud.

Jällegi oli jõudnud uus keevad ja emand Bass ütles oma kaasale: „Lastetuba tuleb valmis seada.“

Ema Bass ujuski silla alt välja, otsis rannaäärses madalas vees paraja koha, mõötis lastetoa pikkuse ja laiuse parajaks ja hakkas „põrandat“ küürima. Ta vehkles uimede ja sabaga, nii et muda keerles. Ta töötas mitu päeva tublisti, seni kui iga liivaterake ja kivike oli põhja settinud kõntsast puhast. Ega see kerge olnud. Samal ajal tuli valvata, et kiirel tööajal keegi elu kallale ei kipuks. Silla peal toimetavaid inimesi tuli ka silmas pidada — iga nende järsu liigutuse puhul oli kindlam peitu lipsata. Kõigest hoolimata sai põhja paras puhast sõõr.

Lastetuba oli valmis. Ema Bass tikkis seejärel „toapõrandale“ palju väikseid pärleid, mille sees olid tillukesed kalamaimud. Kui ta sellega lõpuks valmis oli, kutsus ka isa Bassi vaatama. Kõik oligi korras ja nüüd tuli ainult oodata, et soe päike aitaks maimukestel pärlikestest välja kooruda.

Ema Bassi rasked ja murerikad päevad ei olnud veel lõppenud. Jälle võisid vaenlased, eriti pardikari, madalas vees lobistades „pärlikesed“ maiusroaks kinni pista.

Ema valvas nüüd ööd ja päevad ja vahel tuli isegi isa silla alt valvekorradele, et ema saaks natukenegi puhata ja toitu otsida. Ka inimesed suvilast tulid sageli ja vaatasid huviga, mis kalade „lastetoas“ uudist. Bassi-perele sai selgeks, et need inimesed ei olnudki kardetavad. Isegi toiduraasukesti võis neilt vahel saada. Bassiema oli aga truult valvel, ta oli valmis surma põlates kallale minema igähele, kes tema „lastetoale“ ligemale julges minna.

Ühel päeval tulid suvilasse külalised, kes ei teadnud Bassi pere „lastetoast“ midagi, ja seadsid endid paadisillale päevitama. Kui juba küllalt oli päikeses lesitud, ütles üks naistest: „Vesi on küllalt soe, lähen proovin ujuda.“

Bassi-emand vaatas silla alt.

Ta nägi inimese kaht jalga, mis suundusid otse tema „lastetoa“ poole. Ta ei olnud enam arg kalake, vaid suur ja tugev ema, kes pidi oma lapsi kaitsma ka siis, kui ta oma elu kaotaks. Ta tormas silla alt välja ja ründas armutult veesolija jalgu.

„Appi, tulge appi!“ karjus proua, sumas nii kiiresti kui jõudis veest välja ja jooksis suvilasse. „Tulge appi, teil on järves metsik kala. Ta hammustas mind.“

„Marutõbine kala,“ naersid inimesed suvilas. „Ei, kullake, see ei ole marutõbine kala. See oli meie Bassi-emand, kes valvas oma „lastetuba“. Ju sa siis sinna kippusid. See oli ainult kala emaarmastus.“

Möödusid mõned nädalad ja ühel soojal päikesepaistelisel päeval kihas sillaalune veeäär tillukestest mustadest täpiketest. Neid oli tohutult palju. Kui aga sillal olijad käe vette pistsid, kadusid täpikesed kiiresti palkide ja nottide vahele, samasse, kus olid varjul nende ema ja isa. Aga kalaemand ei valvanud neid enam. Ta oli kõik oma laste heaoluks teinud, nüüd pidid nad omal käel elus toime tulema nagu kord nende vanemad. Sinna lõppes Bassi-emanda emaarmastus.

Inimesel on aga teisiti — emaarmastus kestab hällist hauani.

V. A. Kimberg-Kotkas



Jumalat tuntakse tema tegudest

Selles Saksamaa ilusas osas, mida ühelt poolt Reini jõgi piirab, seisab looduslikult kaunis kohas uhke loss. Jõe läänepoolsel kaldal reisijale paistavad ta tornid teiselt poolt jõge juba kaugelt silma. Need kerkivad majesteetlikult üle iidvanade puude latvade.

Kaua aega tagasi elas selles lossis vana auväärne härra parun Philippie. Tal oli poeg — tema ainuke laps —, kes oli toeks ja seltsiks isale ning rõõmuks ja abiks kõikidele, kes selle lossi maadel elasid.

Kord, kui vanahärra poeg kodunt ära oli, tuli lossi prantslasest külaline. Parun võttis ta lahkesti vastu. Kui jutt vaimulikele asjadele kaldus, ütles võõras Jumala kohta palju halvustavaid sõnu. Need kurvastasid lossi peremeest väga ja ta küsis: „Kas te ei karda Jumalat oma sõnadega pahandada?“ Võõras aga vastas, et ta üldsegi ei karda Jumalat, sest ta pole ju Teda iialgi näinud.

Tundus, et parun ei pannud ta vastust tähelegi.

Järgmisel päeval näitas parun külalisele oma lossi. Ühes toas oli seinal tähelepanu vääriv pilt. Võõras härra seisatas imetledes selle ees ja arvas siis, et selle on tõeline meister teinud.

„Minu poeg maalis selle,“ ütles parun.

„Oo, siis peab teie poeg küll üks tubli mees olema,“ vastas võõras.

Seejärel viis parun oma külalise aeda ja näitas talle kauneid lilli, hoolitsetud peenraid ja viljapuid.

„Teil on imeline aed. Kes küll hoolitseb selle eest?“ küsis prantslane.

„Minu poeg,“ vastas parun. „Ta tunneb siin iga üksikut taime.“

„Tõepoolest, ma hakkan teie pojast väga lugu pidama.“

Teed mööda edasi jalutades jõudsid nad peagi küla vahele.

Parun osutas ühele kenale väikesele majale, mille ta poeg oli selle kandi vanemateta laste jaoks ehitanud. Seal said orvud peavarju, vajaliku toidu ja riided ning ka kooliõpetust. Aias jooksvad lapsed näisid nii rõõmsad ja õnnelikud olevat, et see prantslase südant liigutas. Ta pöördus paruni poole: „Kui õnnelik te küll olete, et teil nii hea poeg on!“

„Kuidas te teate, et mul hea poeg on?“

„Tean, sest ma olen ta tegusid näinud. Ta on teinud kõike seda head, mida teie mulle näitasite. Sellest ma järeldangi, et ta peab hea ja tubli mees olema.“

„Aga te ei ole ju teda üldse näinud!“

„Ei, aga mulle tundub, et tunnen teda sellegipoolest hästi. Tema teod jutustavad mulle temast.“

„Õige,“ vastas vana parun. „Just selsamal viisil otsustan oma Taevase Isa iseloomu üle. Ma tunnen Tema tegudest, et Tal on lõputu tarkus, jõud ja headus.“

Külaline mõistis seda mõjusat noomimist ja oli edaspidi väga ettevaatlik, et ta oma märkustega lahket peremeest ei haavaks.

”SILMATERA“ LUULE- VEERUD

AVATUD RAAMAT

*On loodus kui avatud raamat
siin kõikide silmade jaoks.
Kes iganes tahab, võib näha,
kui suured on Jumala teod.*

*Siin näeme me kaunimaid pilte —
need maalitud Jumala poolt.
Lind hõisates puuksal ütleb:
Suur Looja peab meie eest hoolt!*

*Lill armsasti õilmitsev, lõhnav
on osake Jumala tööst.
Tuul põõsastes sosistab tasa:
Hing, austa ka Jumalat nüüd!*

*Ta loonud on Kuu ja ka Päikse,
teab pilvede, tähtede teed.
Ta hoiab ja juhivad neid kõiki
ning suuremaid asju veel teeb.*

*Ja Jumala andide rikkus
siin looduses kõigi jaoks on
ning minule ütleb kõik loodus:
Sa oled Ta loomingu kroon!*

VIKERKAAR

*Kui taevasse tõusnud on pilved
ja avatud on nende põu,
siis vikerkaar pilvede sülest
ilmutab Jumala au.*

*Ka hommikul päikese kullas
on kastesse peidetud ta
ja talvel ta lumelgi särab,
kui päike seal võimule saab.*

*On ülev meil lugeda Püüblist,
et vikerkaar taevaste sees
ka ümbritseb Jumala trooni,
kes loonud kõik tarkuse väes.
(E. L.)*

Ohtlik õhtusöök

Minu vend Rein oli minust noorem. Mängisime koos igasuguseid mängu. Mõnda päeva mahtusid toredad mängud, mõnel päeval tuli ka riid ja jonn meid segama. Kui paha tuju ei tahtnud kuidagi majast välja minna, tuli teda taltsutada „urvaplaastriga“.

Kas sa tead, mis rohi on „urvaplaaster“?

Ühel õhtupoolikul olime üksi kodus. Mängisime kalapüüki. Võtsime kepid õngeritvadeks, sidusime nendele nõõrid ja kõveratest naeltest konksud külge. Toolidest ehitasime laeva. Kust aga saada kalu? Mul tuli hea mõte:

„Võtame kapist riideid. Need jäävad hästi konksu otsa.“

„Ma toon susse ja sokke ka,“ tähendas Rein.

Varsti oli meie mängumeri paksult kalu täis. Tegime võist-

luse, kumb rohkem kalu kätte saab.

Kui sellest mängust isu täis sai, tegime toa jälle korda, sest ma kartsin, et emale ja isale see mäng vist hästi poleks meeldinud...

„Hakkame nüüd söögikeetmist mängima. Minul on mängult kõht tühi ja sina tee mulle praetud kala,“ tahtis Rein.

Mulle olid kingitud nuku toidunõud, aga mängult süüa teha poleks olnud huvitav.

Buddy ei suutnud kuidagi oma mõtteid loetava materjali juures hoida. Ta istus oma koolipingis ja vahtis klassiast-nast välja. Ta nägi halli taevast ja vihmapiiskade poolt tekitatud rõngaid veelombil. Ta palvetas: „Kallis Jumal, palun luba, et sadu võiks lakata. Kui vihm ei lõpe, ei saa me pärast kooli vutti mängida.“

Hoolimata Buddy palvest aga sadas ja sadas. Öhtupoolikul teatati kooliraadio kaudu: „Jalgpallimatš jääb ära. Ja kuna on kooli viimane nädal, siis kordusmängu ei tule.“

Buddy oli kohutavalt pettunud. Ta oli tõepoolest VÄGA oodanud öhtust mängu. Vastameeskond oli tugev, kuid ta arvas, et tema meeskond oleks suutnud teda võita.

Ta vaatas Jasoni poole, kes oli tema meeskonnas. Nad kortsutasid mõlemad kulmu. Buddy teadis, et Jason oli sama pettunud kui temagi.

Pärast kooli ootas ema autoga Buddyt ja ta öde Maryt, kes käis lasteaias.

„Kuidas teil täna läks?“ päris ema.

„Mul läks vahvasti,“ ütles Mary kähku. „Vaata kui kenad lilled ma kunstitunnis tegin. Me pidime tegema midagi, mis kevadet meenutab. Ma tegin need punased ja kollased tulbid.“

„Need on tõesti kenad,“ nõustus ema ja pöördus siis Buddy poole: „Aga kuidas sinu päev läks?“

„Ma arvan, et normaalselt,“ mõmises Buddy.

„Mis viga?“ tahtis ema teada.

Aga Buddy polnud tuju rääkida. Ta vastas vaid mokaotsast: „Ei midagi!“

Buddy jalgpallimatš



Koju jõudes läks Buddy Maryga tülli: „Sa ei tohi kõiki neid viinamarju ära süüa. Mina tahan ka mõnda saada!“

„Aga mina sain nad enne,“ hüüdis Mary.

Buddy vihastas ja löi öde, nii et see nutma hakkas.

Peagi ilmus köögiuksele ema. „Mis siin toimub?“ nõudis ta seletust.

„Buddy löi mind rusikaga käe pihta,“ kaebas Mary. „Mul on tõesti valus!“

„Aga ta ei anna mulle viinamarju!“ vabandas Buddy, püüdes end kaitsta.

Kui ema rääkima hakkas, jätsid Buddy ja Mary tülitemise ja jäid kuulama.

„Mary, ma ei soovi, et sa viinamarju oma vennaga jagaksid. Buddy, ma tahan, et sa oma õelt vabandust paluksid. Sa ju tead — meie kodus ei lööda!“

„Palun vabandust, Mary!“ ütles Buddy vaikselt.

„Ma saan aru, et sul oli täna koolis halb päev, Buddy,“ jätkas ema, „siiski ei anna see Sulle õigust oma pahameelt öe peale välja valada.“

Buddy vaatas alla oma kinganinadele. „Ema,“ ütles ta tasa. Siis tõstis ta pilgu ja lausus: „Minu viimane vutimäng jäeti vihma tõttu ära. Nüüd ma ei saa mängida enne kui järgmisel kevadel.“

„Oh, ma unustasin sinu mängu,“ hüüatas ema. „Aga sa saad ju oma sõpradega suvel palju jalgpalli mängida.“

„Ma tean,“ vastas Buddy, „aga on vahvam kui meil on ka finaalmäng. See on nagu päris.“

„Ma mõistan,“ ütles ema. „Kas midagi on veel viltu?“

Buddy kõhkles enne kui vastas. „Jah, ma palusin, aga Jumal ei lõpetanud vihmasedu. Kas sa arvad, et Ta kuulis mind.“

„Kuulis küll,“ vastas ema. „Jumal kuuleb kõiki meie palveid. Mõnikord ei saa Ta aga vastata meie soovide järgi. Sina ei tahtnud, et sajak, sest sa tahtsid vutti mängida,“ seletas ema. „Ma tean, et põllumehed siin ümberringi on kaua palvetanud, et tuleks head kevadist vihma. Nad on tänulikud, et Jumal on selle saatnud, et vili saaks kasvada.“

Buddy mõtles ema sõnade üle järele. Siis ütles ta: „Mul on hea meel, et Jumal laskis täna vihma sadada, sest põllumeestel oli väga vihma vaja.“

Susan Davis

„Rein, mine too isa töölaua sahtlist naharibasid!“

Meie isa tegi vahel kodus kingsepatööd ja nüüd jooksiski Rein mängukalu tooma.

„Kus me neid praeme?“ küsis ta oma „kalu“ taskust välja võttes.

Vaatasin köögis ringi. Päris pottide-pannidega me mängida ei tohtinud. Aga mul oli kindel otsus oma kalu PÄRISELT praadida.

Märkas, et pliit oli lõuna-

sest kütmisest veel tuline. Tõstsin väikevenna taburetile, et ta paremini pliidile näeks.

„Aga pliiti ei tohi sa katsuda. See on hirmus tuline! Vaata ainult!“

Viskasin naharibad kuumale pliidile. Varsti hakkasid need aeglaselt kõveraks tõmbuma.

„Vaata, vaata, kalad liigutavad!“ kilkas Rein rõõmust ja plaksutas käsi.

Siis aga tundsi imeilikku haisu ja meie mängukalad hak-

kasid suitsema. Hais ja suits läksid ikka kangemaks ning me põgenesime tuppa. Lükkasin köögiukse kõvasti kinni, et kõrbelõhnast pääseda.

Vaatasin Reinu. Tal olid väiksenä hästi suured silmad, nüüd olid need peaaegu ümmargused.

„Ma ei taha enam praetud kala! Aja see paha hais ära!“

Hoidsime mõlemad näppudega nina kinni.

(Järg 7. lk.)

Hea lugeja!

Parimal juhul on su laual juba neli „Silmatera“. Aga võib-olla on käesolev, neljas number sinule esimene.

Paljud lehe saajad on kohe avaldanud soovi olla ka edaspidi selle väljaande lugejad. Lehe trükiarv ei ole suur, ainult 8000. Pole ime, kui mõni tahtja hiljaks ja ilma jääb. Meie soov on, et kõik tahtjad „Silmatera“ saaksid, kõik, kes ei taha, aga ilma jääksid.

Kui Sul on tõsine soov lehte ikka ja jälle omandada, pea meeles:

- * Kelle käest lehe said, sellelt küsi kohe ka järgmist. Nii teatakse Su soovi ette arvestada.

- * Kui said lehe juhuslikult ja sul ei ole, kellelt küsida, pöördu kirja teel lehe toimetuse poole (202400 Tartu, Linda t. 9). Võimalik, et su lähikonnas elab keegi toimetuse tugigrupist, saadame sulle aadressi. Küll asi korda saab!

- * Kui sul on soov eelmisi numbreid saada tagant järele, anna endast märku. Kõiki ei saa kohe kindlasti, aga mida on, seda saab.

- * Selle lehe taga ei ole mitte üks-kaks inimest. Meid toetab hulk kristlikke kogudusi üle Eestimaa. Nende kaudu on sul kindlasti võimalik lehe omanikuks saada. Võib-olla leiad nende juures endale ka koha laste piiblitundides. Sind oodatakse igal laupäeval kell 10. Sellele järgneb kell 11 jutlus.

Nende koguduste aadressid on:

HAAPSALUS Linda t.6/8
JÕGEVAL Pargi t. 23
KURESSAARES

8. märtsi t. 1
NARVAS Fedjuninski t. 4
PÄRNUS Karja t. 3
PÕLTSAMAAL

Kreutzwaldi t. 1
TÜRIL Koidula t. 4
JÕHVIS Zaslonovi 46
RAKVERES Pikk t. 33
TARTUS Sõbra t. 19-a
TALLINNAS Mere pst. 3
VALGAS Uus t. 26
VILJANDIS Uku t. 11-a
VÕRUS Lenini t. 9
PAIDES Jõe t. 16.

„Silmatera“ toimetus



Edasi läksid nad tükk maad sõnagi lausumata. Järsku katkestas Jaana vaikuse: „Millal sa oma koogitüki ära sööd? Ema ju ütles, et me võime kumbki ühe tüki võtta.“

Maarja vaatas koogitükki Jaana käes. „Ma praegu nagu ei taha. Miskipärast pole mul kõht tühi.“

Jaana pani koogi kotti tagasi. „Ka minul pole isu. Ma arvan, et tean, millest sa mõtled.“

„Sellest paberrahast. Kas me ei peaks seda siiski tagasi andma?“ arvas Maarja.

„Jah, kindlasti peaksime. Aga Risto andis selle meile kingituseks,“ sõnas Jaana.

„Kuid ta pole selleks küllalt vana, et teada, mida teeb.“

Maarja mõtles. Ta tundis, kuidas ta põsed õhetama hakkasid, kui nad ümber nurga pöörasid ja kodule õige ligidale jõudsid.

„Me vist peaksime siiski raha tagasi viima,“ arvas Jaana. „Sedasama tahtsin just mina soovitada,“ vastas Maarja.

MAARJA JA JAANA AHVATLUS

Maarja ja Jaana olid teel leivapoodi küpsiseid ostma. Teel kohtasid nad Ristot, kes kõnniteel seisis ja möödujaid jälgis. Risto oli vaevalt kolmene, tüdrukud aga üheksa-aastased. Poiss ulatas neile kuivanud roosi ja naeratas: „See on teile! Talle meeldis kinkida.“

„Palju tänu,“ ütles Maarja ja patsutas väikemehe heledat peanuppu.

Risto oli samas ootamas ka siis, kui nad leivapoest tagasi tulid.

„Palun“ ütles ta. „See on teile!“ Tal oli peos midagi sinist ja kortsulist. Jaana nägi, et see on paberraha.

„Ei, Risto, see on sinu oma. Sa ei tohi seda anda,“ ütles ta.

„Ma ei taha seda, võtke aga!“ pakkus Risto. Ta ei seletanud, kust ta oli raha saanud. Tüdrukud pakkusid poisile tüki rosinakeeksi. Ka seejärel ei tahtnud ta antud raha tagasi võtta.

„Ta tahab meile kingitust teha. Pole viisakas kingitusest keelduda,“ arvas Jaana.

Maarja oli nõus ja, tänanud Ristot, jätkasid tüdrukud teed. „Mis me selle raha eest ostame?“ küsis Jaana.

„Vahest ehk kleepse?“ pakkus Maarja.

Tüdrukud peaaegu jooksid. Süda oli sellest otsusest kergemaks läinud ja jalad samuti.

Nad jõudsid Risto kodu juurde ja koputasid uksele.

Teie väike poeg andis sellele meile, aga me mõtlesime, et ta ei ole küllalt suur, et teada, mida teeb,“ ütles Maarja, kui Risto ema ukse avas.

„See on küll hästi. Olin ju ba mures, sest ei leidnud raha kusaqilt,“ oli Risto ema tänulik.

Tüdrukud olid juba minekul, kui Risto ema seletama hakkas: „Risto isa on haige ja seetõttu kaua aega olnud töötä. Ma panin raha lavale, et maksta sellega ravimite eest. Otsisin seda igalt poolt, kuid ei leidnud.“

Risto ema kiitis tüdrukuid väga. Siis kadus ta äkki ukseavast ja tuli tagasi, uus suur raamat käes.

„Risto tädi saatis selle Ristole, aga Risto on veel nii väike, et ei saa sellest aru. Teie jaoks on see sobivam.“

Tüdrukud tegid kniksu ja tänasid kingituse eest.

Koduteel ütles Jaana: „Tasub olla aus. Kas pole?“



Tee isa juurde

Oma pärisisa kõrval tunnen endal olevat veel ühe ISA, kelle abi ja jõudu ma igapäevaelus nagu õhku vajan. Tean, et ilma Tema õnnistusega ei laabu ükski töö. Sellepärast ma panengi käed kokku ja palun Tema õnnistust.

Tema võimuses on kõik: kasvatada seemnest vilja, tervendada haigeid, anda põua ajal vett... Seepärast pangem käed kokku ja palugem Tema abi ja õnnistust.

Vanasti ei alustatud ühtegi tööd, ilma et ei oleks palves kõneldud Jumalaga, Temalt abi palutud. Miks ei võiks me järgida oma vanavanemaid?

Olen mõistnud, et inimene ei muutu enne väliselt, kui ta pole muutunud sisemiselt, hinge puhastanud. Sisemine rahu tagab välise ilu.

Seepärast avagem Isale oma hing — Ta puhastab selle.

Meie argipäevad on nii hallid. Laskem sinna natukegi valgust — Jumala armu.

Kui minuga on Isa õnnistus, siis tunnen ma ennast kindlamana — eesmärk, mille poole ma püüan, tundub lähedasena, kättesaadavana. Minuga on kindlustunne.

Palugem olgem palves ISAGA ja me näeme, et meie maal ja rahval on tulevikku.

Kristel

Ava aken valgusele —
valgus tuleb aknast sisse,
tuleb sinu tubadesse,
pimedus kaob kaugusesse.
Valgus tuleb aknast sisse.

Ava süda headusele —
headus tuleb siirast hingest,
tuleb hingest — silmadesse,
silmadesse, sõnadesse,
sõnadest su südamesse.

Pimedus kaob kaugusesse,
headus tuleb südamesse.
Headus tuleb — lase sisse!

Maria

ISA, kas sa kuuled, näed,
kuidas väiksed lapsekäed
palvetavad sinu ees ...

Kas sa tõesti külmaks jääd?
Või ehk siiski nõnda sead,
et neid hoiad muredest?

Jalmar

Ohtlik...

(Algus 5. lk.)

„Kus isa on?“ nuuksus Rein.

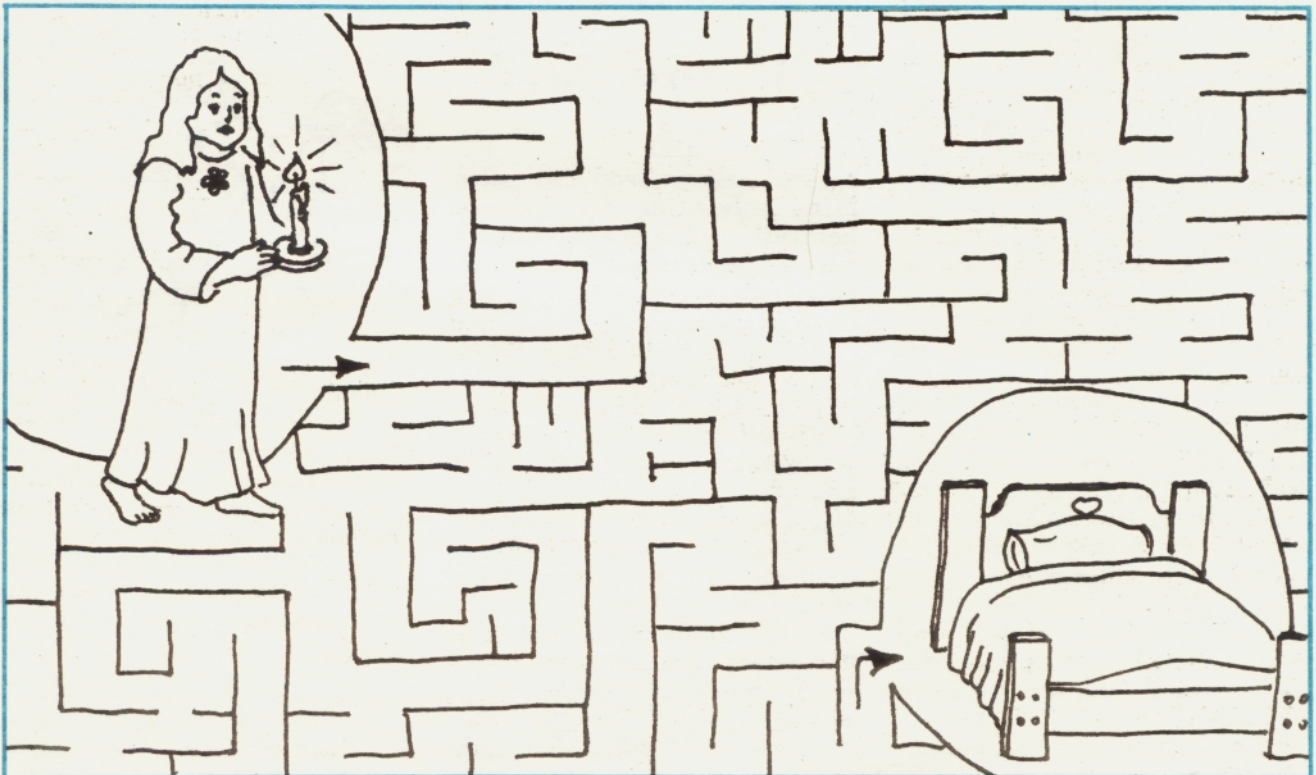
Ma ei teadnud, kus isa on. Ema oli tööl. Uksepraost immitses tuppa suitsu...

„Taeva Isa, tee nii, et isa tuleks ruttu koju!“ nuuksusin nüüd minagi.

See päev lõppes siiski õnnelikult. Taevainglid hoidsid meid

ja meie maja. Pärast seda päeva ei puutunud me enam pliiti ega ahju. Ka tikkudega mängimine ei tulnud pähegi.

Kindlasti on sinugi ema ja isa sulle rääkinud, millised on ohtlikud mängud ja kuidas võib majja suur õnnetus tulla. Nemed on suured ja nemad TEAVAD, mida tohib ja mida mitte. Kui sa kuulad nende sõna, ei juhtu kunagi õnnetust.



AITA LEENIL YOODISSE PÄASEDA !

Kui Manuel oli kõigest 10-aastane, põgenes ta kodust. Ta põgenes, sest kujutles, et keegi ei armastanud teda. Ta ühines poistekambaga ja veetis oma aega ühe Lõuna—Ameerika linna tänavatel. Kamba juht rääkis suure kaubamaja röövimisest. Kamp sundis Manueli, väikese vilumatu ja kartliku poisikese kassat röövima. Teda tabati ja tema käest leiti raha. Sellest järeldas kohtunik, et Manuel oli kogu jõugu juht.

OMETI VABADUSES!

„Manuel on hea poiss,“ püüdsid vanemad kinnitada, „ta on vaid halba seltskonda sattunud.“ Kuid nad ei saanud poega vabaks.

Uhel päeval tulid vanglasse kaks jutlustajat, kes rääkisid vangidele Jeesusest. Manuel kuulas pingsalt piiblilugusid. Eriliselt puudutas teda jutustus seakarjusest, sest see meenutas talle tema oma elu.

Manuel alustas kirjakursuse lugemist. Ta õppis tundma armastavat ja andeks andvat Jumalat. Jumala armastus oli teda muutnud. Oli nii kerge, nii hea olla. Ka vangivalvur märkas muutust Manueli olekus. Ta soovitas vangla juhatajal poisi karistusaega lühendada. Nii juhtuski. Manuel sai varsti vabaks.

„Kuju! Koju! Olen vaba!“ helises Manueli südames. Ta lõi rõõmu pärast käsi kokku.

„Kas sa tahad, et ma helistan su vanematele? Kas nad võivad sulle järele tulla?“ küsis vangivalvur Manuelilt.

„Oo ei! Tahan neid üllatada!“ kinnitas Manuel innukalt. „Tunnen koduteed hästi.“ Valvur näis kahtlevat, ent nõustus poisi palvega.

Tänavat pidi otse kodu suunas kõndides täitis häbitunne poisi meeli. „Kuidas ma suudan vanemaid kohata. Mida ma neile ütlen? Ent kui nad ei tahagi mind koju tagasi?“

Ta käis kogu päeva üht tänavat pidi üles ja teist tänavat pidi alla ega sõandanud koju minna. Lõpuks päeva loodel koputas ta kartlikult kodu uksele. Õde avas ukse. Tütarlapse suu jäi hämmingust lahti, kuid siis hüüatas ta: „Manuel!“ ja hüppas vennale kaela ning suudles teda pisarate voolates mööda põski. Üheskoos astusid nad sisse.

Ema ruttas kohale ja, märganud poega, jooksis nuttes, käed välja sirutatud, talle vastu,



suudles ja kallistas ja palus väga, et poeg ometi koju jääks. Alles nüüd tajus Manuel, kuidas kodused teda armastavad, olid alati armastanud.

Manuel läks ema ja õe saatel läbi kogu maja oma toani.

Vihma laul

(Algus 1. lk.)
peenar pole ju teab mis palju. Minu solvumine ja pahameel haihtusid sellesse vihmapäri-nasse. Koos otsusega oma töö kohe pärast vihma ära teha läks meel kergeks.

Ja siis ma kuulsingi vihma laulu. Igal piisal oleks olnud nagu oma hää. Tilks-tilks-tilks! Rõõmsalt ja heledalt sadas suvist sooja hoovihma ning mul oli hea olla.

Ka need piisad langesid minusse, kuid hoopis teisiti — soovisin olla kuulekam ja parem, soovisin aidata ilma käskimata ja hoiduda halvast ilma keelamata. Soovisin, et teistel minu ümber oleks samuti kerge ja hea olla.

Need kaks vihma — üks koputav ja teine laulev — on mind hiljemgi saatnud. Võib-

Kui tore oli kodus olla! Samas helises uksekell. See oli isa! „Laske mul ennast pesta — tahan isa üllatada.“ Ema tõi puhtad riided, seni oli Manuel end korda teinud. Isaga kohtumine oli pidulik. Isa oli liigutatud ja poja harilikult iseteadev olek muutunud.

Õhtusöögi ajal jutustas Manuel armetust tänavaelust, vangla oludest ja piiblikursusest.

„Oleme sinule uhked, oled suureks ja arukaks sirgunud,“ sõnas isa. „Minu arust on ta rohkem jutlustajast mõjustatud,“ nentis õde ja kõik naersid.

„Aga mina sooviksin ise ka jutlustajaks saada,“ oli Manueli kõrme vastus. „Tahaksin kogudusekooli minna.“

„Küllap seegi õnnestub,“ ütles isa. Leitigi adventistide kool ja Manuelil läks seal hästi, ta oli oma klassi parim. Hiljem jätkas ta õpinguid jutlustajatöö alal.

Poiss, kes 10-aastasena oli vangimajja sattunud, on nüüdseks noore mehena Jumala töös. Ta on sõbralik ja mõistev, ta on edukas hingevõitja.

Manuel soovitab kõigile lastele ja noortele: „Ole hoolas! Loe iga päev Piiblit ja palveta. See on õnne ja Jumala läheduses püsimise ainus abinõu.“

Soome keelest vahendas onu
K. E.



olla on vihmapäri koputus mu südametunnistusele. Küllap ongi. Ja võib-olla peab vihma laulu kuulmiseks olema vaba pahast tujust ja kurjadest mõtetest. Võib-olla saab vihmast muusika alles siis, kui meie eneste süda on puhas, halvad teod andeks palutud ja pea täis häid plaane. Aga — proovi järele!

Tädi Anne

Tartu Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse infoleht. 202400 Tartu, Linda t. 9. Toimetaja Anne Vahtramäe. Tellimuse nr. 1805. Trükiarv 8000. Hind 30 kop. Trükikoda „Kiir“ Viljandis.